

zdej bi rad poizvedel, kako stoji ta-le reč s kamenom? no, ti pa poročam, kaka je. Veš, to je bil en ploščat kamen noter v vodi, v vaškem potoku. In na tem kamenu so pač prale in izploščale vaše perice svoj „Wäsch.“ Toti kamen pa sloni s svojo polovico iz vode ven na grunt g. Frangescha Franzelna (črn skozi in skozi, pa ne kamen!). In oštr Grascitz (ali prav za prav, njegova dekla) je hotela nekaj tam perilo pluskati, a g. sosed Frangesch ima piko na Grascitza in njegove ljudi še od zadnjih volitev sem in v svoji kristjanski ljubezni jo ni pustil prati, češ, to je na njegovem gruntu in tam sme izven njega le prati — farška kuharica. Oče Grascitz se je pa nad to razsodbo tako hudo razjezil, da je z močno pestjo zgrabil ovi kamen ter ga sunil popolnoma v vodo. Tu ga le imaš zdej! Striček Frangesch je pisano pogledal na kamen, vpregel svoj koleselček in se peljal k dohtarju v Maribor. Pa ne da bi mislil k zdravniku, nak, k advokatu. Toti pa je hitro sklanfal tožbo zoprot Grascitza zavoljo „Besitzstörung.“ Kaj pač sodnija v roke dobi, to se potem pač zbrihtuje. In taka je bila tudi takaj. Ubogi oče Grascitz je dobil tisti ceglček, ki pač reče, zdej se poidi „verantvortat.“ Kaj mu je ostalo — šel je. Pa ni trajalo dolgo, in se je izvizlalo, da je voda gmanjska voda, da je kamen gmanjski kamen, in da sme vsak vaščan na tistem kamenu prati ali ga tudi v vodo suniti, čisto, kakor eden ali pa drugi hoče. No in g. Frangesch je moral v žep segniti in pa vse „unköstunge“ plačati. Bridka mu je bila ta stvar, ker je atek Franc Frangesch na sumu, da se kaj nerad znebi svetlih kronic srebrnih. Ne vem, če je res taka, a eno sem spet spredvidel, da ta prekristjanski oče Frangesch res le prekristjansko s svojimi sosedi ravna. No ja, se je pač s svojo preveliko kristjansko ljubezen spet enkrat sam opek. . . No, vidiš, ti moja zlata dušica, prijatelj „Štajerca“, da človek hitro kaj poizve, če pride malo po svetu. Iz Dravske doline Ti prihodnjič tudi kaj zanimivega poročam. Pojutrašnjem se pa tako ali tako vidimo spet na Ptaju, pa Ti pri glažku Haložavčanca ustmeno vse lepo povem, kaj sem še zvedel drugega. Jutri pridem v Drauberg, ter bom tamkaj pohodil vse tamkajšnje „Stajercijance.“ Adijo ljubi moj! Stričnik „Semtertja.“

Iz Stoperca. (Čudna pokora.) Glej ga g. Kečeka! Navadno se zajci po zimi streljajo, pa naš „hochwürdige“ Keček prišel je sedaj na sled, kajti začeli so sami k njemu hoditi. Bilo je po navadi velikonočno izpraševanje in sedaj tudi spoved. Glej ga! naš Keček izmisli za pokoro, da se ne sme nič šnopsa piti; pa tudi kratka molitvica zadostuje. Tole od šnopsa traja pa po več tednov. Ta jarem tlači naše pridne Stoperčke klerikalce že več let. Da res radi izpolnjujejo zapovedi svojega gospoda, to se zna, toda marsikateri prelomi takšno zapoved, kajti razmere sedanjega časa so le slabe. Obžalovati moramo še večino število naših faranov, ker še vedno in vedno v temi živijo. Je res v hudi temi vbogo ljudstvo! — Predpretekli teden bil sem z nekim precej doletnim in izkušenim možem pri delu skupaj; omeniti moramo tudi, da je bil tisti dan precej hud mrz. Ponudi se mu dobro domače žganje, da mu njegove stare ude malo pogreje. Ali glej ga! Ta mož ne sme piti, ker mu je baš Keček to prepovedal. Opomba:

Mi pa vprašamo našega g. Kečeka, zakaj da je on šnops dajal delavcem v gorici cerkve sv. Antona? zakaj on takrat ni šel v klet po svojo starino, ki jo vedno ima?! Glej ga! ga že zopet imamo! Kaj si vse naš stari Andrej dovoljuje! Radi bi ga v miru pustili, ali on noče miru. Prizadeva se na vse mogoče načine farane razdražiti. Ima nas za „buteljne“ in „bike“ in še Bog ve kaj vse. Mi našega g. Kečega opominjamo, da „buteljnov“ in „bikov“ preveč naj ne draži, ker drugače bodo začeli bosti in butati. Mi ga samo opominjamo! Kadar bode zopet moral nastopiti službo „Nachtwächterja“, naj nam na znanje da, da pojdemo mi drugi njegovo priljubljeno Zefiko zdraviti. Glej ga pajeka. Stoperčki naprednjaki.

Zobna kréma

KALODONT

Ustna voda 17

Polom v Laškem.

V Laškem se je zgodil v tamošnji posojilnici velik polom. Vodja in blagajnik Drolc je tekem desetletij na tako zločinski način manipuliral, da je baje čez 400 000 kron poneverjenih. Ko si Drolc ni mogel več pomagati, peljal se je v Maribor, kjer se je zastrupil. Od prizadete in neprizadete strani se je pričela živahna akcija za žrtve te poneverbe, ki bode imela bržkone tudi uspeh. Sicer bodo poizvedbe šele dognale, kako se je zločin izvršil in na kak način se zamore pametno pomoč preskrbeti. Po poizvedbah bomo o celi zadevi še poročali. — Zanimivo je, s kako strupenim veseljem trobentajo slovensko-prvaški listi to žalostno vest v svet. Premislite, n e m š k i zavod je imel to nesrečo! To je tako redka prilika, da so slovenski listi kar iz sebe in da divja n. pr. ljubljanski „Slovenec“ kakor v delirijum tremens padli žganjar. Ej prvaki, ne pozabite pregovora: v hiši obešenca se ne sme o štriku voriti. . . Pomislite le na zadnja leta, na slovenske polome zadnjih časov! Zakaj pa se takrat niste zgražali? Kaj pa je bilo, ljubi „Slovenec“, na Koroškem, kjer so politični farji vbogemu, lačnemu ljudstvu pokradli in oropali več milijonov kron krvavo prihranjenega denarja? In dotični so bili visoki katoliški duhovniki. In dotični visoki katoliški duhovniki niso imeli toliko poguma, da bi se sami udali pravici. Drolc se je zaradi svojih zločinov na smrt obsodil in je to sodbo izvršil; bil je svoj lastni sodnik in je sam sebi izrekel najhujšo, smrtno obsodbo; in izvršil je sam na sebi to obsodbo. Kako pa omenjeni visoki duhovniki na Koroškem? Enega je roka pravice še pravočasno zgrabila in za par let v ječo potisnila. Drugi, glavni ropar v duhovniški suknji pa je z ukradenimi tisočaki kmetov pobegnil. . . Kaj pa je bilo pri ljubljanski „Glavni posojilnici“? Mnogo več kakor v Laškem se je tam pokradlo! Kaj je bilo z zadrugo „Merkur“? Kako se je delalo v raznih slovenskih posojilnicah na Spodnjem Štajerskem? Ali naj vse že svoj čas popisane slučaje nanovo omenimo? Kaj pa je z

dr. Suštersičevo „žlindro“ in kaj z raznimi slučaji „Gospodarske zveze“? Kaj s slovensko koroškim posojilnico? To je le nekaj slovensko-prvaških polomov, ki so nam ravno v pero prišli. In kaj je s slovenskimi farškimi „konzumi“, pri katerih je na tisoče slovenskih kmetov izgubilo svoj zadnji krajcar, medtem ko so spravili farški zapeljivci svoje debele trebuhe na varno?! Ali ni šele zadnjič pri neki farški ljubljanski družbi slovenski uradnik 40 000 kron ukradel, zakar se bode imel v kratkem pred porotniki zagovarjati?! . . . To je le nekaj vprašanj, ki nam ravno v tem hipu na um pridejo. Gotovo je, da so le v zadnjih 10—20 letih slovenski prvaki vbogo slovensko ljudstvo za mnogo milijonov obkradali in oropali. Zato pa ti ljudje naj lepo molčijo o polomu v Laškem! Sicer pa napadajo slovenski listiravno „Štajerca“ zaradi tega poloma. Ja kaj pa pravzaprav polom v Laškem „Štajerca“ briga? Prizadeti si bodejo svoje razmere že sami uredili. Mi z dotično posojilnico nismo imeli nobenih stikov, nas ta polom torej v nobenem oziru ne zadeva. Mi obsojamo Drolca ravno tako, kakor obsojamo koroškega monsignora-tata Weiša in vse druge ednake lumpe. V ostalem bomo, kar je v naših močeh, storili za nedolžne žrtve. Prvaški poštenjaki pa bodejo le pljuvali in psovali in polom politično izrabljali, storili pa ne bodejo ničesar za žrtve. . .

Toliko za danes o tej stvari in kot odgovor na podle, lumpovske napade slovenskih listov!

Novice.

Naznanilo. Urednik „Štajerca“ g. Karl Linhart stanoval je doslej v mestni hiši („stara šola“) poleg mestne cerkve. Hiša je prišla v tujo last in zato se je urednik Linhart preselil (Brandgasse šte. 7). Prosi pa tem potom, naj se ga ne obiskuje vedno na domu, kadar se gre za strankine ali listove zadeve. Urednik Linhart ima v „Štajercu“ pisarni (poslopje teatra) vsak dan od 10. do 12. ure svoje uradne ure za vse tiste, ki hočejo z njim osebno govoriti.

Urednik Linhart — od papeža odklikovan. Kdo bi si to mislil? Tisti „Štajercu“ urednik Linhart, katerega so imeli do skrajnosti pobožni klerikalci doslej vedno za „brezverca“, — tisti Linhart, katerega so slovenski klerikalni listi že opetovano za mrtvega proglasili in to s prav krščansko tiho radostjo, — tisti Linhart, ki je postal že marsikateremu politikujočemu popu jako neprijeten, tako da bi ga že davno bogve kam zacoprali, ko bi duhovniki še danes komprati znali, — kdo, kdo na božjem svetu bi si to mislil, da dobi ta urednik Linhart papežev red?! Da ne bi že naprej preveč gratulacij prišlo, poročamo iz zanesljivega vira, da urednik Linhart doslej še ni dobil iz Rima nobenega uradnega obvestila o tej papeževi odredbi. Izvedli smo o tej stvari le skozi ljubljanski list „Slovenec.“ Ta list je vrhovno glasilo slovenskih klerikalcev. Ta list imajo slovenski duhovniki naročenega. Ta list pišejo tudi slovenski duhovniki. Ta list je vir vsega katoliškega znanja. Toraj se vsaj o duhovniških zadevah mora na „Slovenca“ verovati. In „Slovenec“ je ravno pisal, da dobi naš urednik Linhart papeževi red, kjer je napisal članek za katoliškega duhovnika Palica, ki so ga Srbi na zverinski način umorili. . . Linhart dobi papežev medajlo! Mi ne verujemo, da bi se „Slovenec“ kot katoliški list naravnost norčeval iz papeževnega reda in iz papeža samega. Zato bode menda njegova vest le resnična. Sakrabort! Naš urednik Linhart je slovesno izjavil, da si kupi novi frak, na katerega si bode pustil od najčistejšega slovenskega duhovnika papežev medajlo pripeti. . .

„100.000 K Schicht-dobitek.“ C. kr. avstrijski aero-klub nam poroča: A. dr. Georg Schicht dala je c. kr. avstr. letalno-tehničnemu društvu na Dunaju svoto 100 000 K za dobitke za neki avstro-ogrski okrožni polet na razpologo. To tekmovanje nosilo bode ime „Schicht-dobitek“ in se bode vršilo septembra l. 1913. Določeno še ni, kje se bode polet vršil, a vsekakor se bode oziralo na mesta Dunaj, Praga in Budimpešto.

Dva junaka.

Naša slika kaže turškega zapovednika trdnjave Adrianopol, generala Šukri-paše, ki je po 6 mesečnem obleganju dvakrat močnejše bulgarsko-srbske armade v grozoviti krvavi borbi končno podlegel. Malo je v svetovni zgodovini tako junaških bojev kakor borba okoli Adrianopla. In obem bojujočim se strankam se mora junaštvo priznati. Šukri-paša je zdej bulgarski vjtnik, a celo bulgarski kralj je priznal njegovo junaštvo in mu je vrnil sabljo, katero je izročil. Slika kaže tudi zapovednika bulgarske armade pred Adrianoplom generala Ivanowa, ki se ga danes kot zmagovalca najmočnejše trdnjave slavi.

General Šukri Paşa, der Verteidiger Adrianopels

General Ivanow, der Belagerer Adrianopels